Sant Joan Baptista - Festivitats

Per FrancescX el dl., 18/06/2018 - 16:06

Is 49,1-6
Ac 13,22-26
Lc 1,57-66.80

“Què serà d’aquest nen?”

Una de les preguntes més difícils de contestar. Quan caminant pels carrers de la ciutat, et trobes amb uns pares joves que passegen portant el cotxet en el qual hi reposa un infant adormit, beatíficament aliè a tot el que passa en els nostres carrers més estressats, després de mirar-te’l i demanar al Senyor que el beneeixi, et fas immediatament preguntes: què serà aquest infant? Què serà d’aquest infant? Quin món li tocarà viure? Quin món li estem deixant? Tindrà “sort”, aquest concepte potser no massa providencial, però tan nostre...?

Això és el que, en un context ben diferent, es preguntaven els familiars i amics de Zacaries i Elisabet, feliç ella per ser mare a les seves velleses, superant per la bondat de Déu un estigma social d’aquells temps; ell, agraït al Senyor per donar-li un fill que perllongués la seva vocació sacerdotal...

1. Aquí el nom sí que fa la cosa.

És popular l’escena familiar sobre quin nom li posaran. I és ben carregada de simbolisme la decisió de la mare que, convençuda, diu a tothom que Joan ha de ser el nom del seu fill. Joan vol dir “Déu és misericordiós, és fidel”. I la mare que ha viscut la meravellosa experiència de ser fecunda a la seva edat, no fa altra cosa que “visibilitzar” en el seu fill la bondat que ella ha viscut de part del Senyor. El seu fillet és una prolongació de la seva vida. El Senyor ha estat misericordiós amb ella.

I és el començament d’una història que té un projecte en aquests moments insospitat. El seu fill prepararà els camins de Jesús. Amb el temps, la història farà un gir de 180 graus. Per uns paisatges religiosos molt diferents. Joan acabarà el temps de l’Antic Testament, de l’Antiga Aliança, del règim d’una fe i una religiositat que ja no té massa paraula a dir en els temps del Senyor. Potser la mudesa de Zacaries també vol significar que aquella manera de buscar i trobar Déu ja no té missatges nous a comunicar. Així ho experimentarà aquell infant quan sigui gran.

2. Paraula i veu

No hi ha paraula sense veu; ni veu sense paraula. Les dues es necessiten. Però la grandesa d’aquest binomi és La Paraula, El Missatge, L’Anunci. Joan quan sigui gran tindrà una força en la seva Paraula que, s’escoltarà des del desert, arribarà als cors de molta gent que l’anirà a veure i es farà batejar amb aigua. Serà un missatge profètic, amb regust encara de Jeremies, de conversió, de rigor penitencial.

La Paraula tindrà un altre so: el missatge parlarà del Regne de Déu que s’acosta, al qual s’ha d’obrir les portes del cor i de la llibertat. I anunciarà un baptisme de l’Esperit. I anirà ressonant per carrers i places, per claustres i Temples, per menjadors i taules de festa. Enmig de la vida, de la malaltia i de la mort. Però benvingut Joan, que amb el teu nom profetitzes que Déu és fidel i misericordiós. Una misericòrdia que és fidel, que mai no es cansa de nosaltres. Aquest Jesús ens portarà un altre rostre de Déu, una altra manera de pregar, d’estimar. Una altra forma de viure. La teva festa, a més de portar-nos el foc, els petards, la coca i el començament de l’estiu, ens ha portat la presència d’Aquell que és la Vida en plenitud. Bon estiu tinguem tots!

ETIQUETES
SANT JOAN NOM PARAULA VEU